

Blanco

Blanco

Ruben Cools

Schrijver: Ruben Cools
Coverontwerp: Ruben Cools
ISBN: 9789403617992
© Ruben Cools

Voor mezelf

*Het 'zijn' gewoon laten zijn, kan zijn doordat het 'zijn'
gewoon kan zijn.*

- Ruben Cools -

Erasmus. Het begon allemaal met het horen van dat ene woord. Een woord dat mijn leven zou veranderen. Vanaf het eerste moment dat dát woord mijn hersenpan binnendrong, eind 2014, wist ik het. Ik zou op Erasmus vertrekken. Ik zou deelnemen aan het grote avontuur dat Erasmus is. Mijn grootste drijfveer was het feit dat ik me niet meer uitgedaagd voelde op school, in mijn omgeving, op het voetbal... Ik voelde me nergens echt goed op mijn plaats en in mijn vel en ik verloor beetje bij beetje in het gewoel van de gemeenschap en de maatschappij. Toen in oktober 2015 de rooskleurige vooruitzichten die ik voor mezelf zag in het water vielen, was de tijd overrijp om andere lucht op te snuiven. Harkend door de weken die nog overbrugt dienden te worden, alvorens ik kon vertrekken, ben ik er in geslaagd om alles, met de hakken over de sloot, af te ronden en bol te werken tot het grote moment eindelijk daar was. 28 januari 2016: dag van vertrek naar Barcelona. Mijn gedroomde locatie voor de daaropvolgende vier maanden. Dat ik die voormiddag nog twee examens moest afleggen was maar een kleine voetnoot op weg naar het ontdekken van mijn echte 'ik'. In Barcelona zou ik de kans krijgen om even niemand te zijn en toch omgeven te zijn door miljoenen mensen. De kans om even niemand te moeten en te kunnen zijn: tabula rasa. Blanco.

'Ik was een wit blad dat zich opnieuw wou laten tekenen. Barcelona heeft me opnieuw en verder gevormd en getekend'.

Naarmate de mythische datum 28 januari 2016 naderde, begon ik na te denken over wat ik nu net uit mijn Erasmus avontuur wilde halen. Wat ik wilde leren en wat het doel voor mezelf was. Zoals eerder al aangehaald was een van de belangrijkste doelen, zo niet het belangrijkste, het (her-)ontdekken van mijn eigen persoon. Ik wou als het ware terug in contact komen met mezelf. Ik vond een leuke, spannende en uitdagende manier om dat te doen. Ik zou mij op al dan niet willekeurige plekjes zetten, de sfeer van de omgeving opsnuiven, het verloop van mensen gade slaan en gewoon schrijven over wat er in me op zou komen. Schrijven en lezen heeft me altijd wel geïntrigeerd. Ooit heb ik samen met een vriendin eens een lijstje gemaakt met dingen die ieder van ons nog wou doen met, of bereiken in zijn leven. Een boek schrijven was er daar bij mij één van. Ik vertelde mijn moeder over mijn schrijfplannen. Zij zag het al helemaal voor zich want in haar ogen ben ik wel iemand die niet onaardig schrijft en iemand die er wel iets mee zou kunnen. Ze gaf me een klein zwart schriftje mee waarin ik zou kunnen schrijven. Ze had het voor zichzelf gekocht, maar het was nog onaangetast. Ze zei dat ik er beter gebruik van zou kunnen maken. Ik nam het boekje in ontvangst. Een belangrijk moment want dat boekje heeft ondertussen toch al veel voor me betekent.

Donderdagnamiddag – 28 januari 2016 – dag van vertrek.

Gepakt en gezakt in Zaventem, helemaal klaar voor vertrek. Op dat moment wist ik dat de komende vier maanden een verrijking zouden worden. Maar dat ze uiteindelijk zoveel voor me gedaan zouden hebben, zoveel voor me betekent zouden hebben, daar had ik toen nog het raden naar. Die

voormiddag moest ik normaal gezien nog twee examens afleggen. Eentje ging echter niet door wegens ziekte van de docent en zou ik op een later tijdstip, na terugkomst, nog af moeten leggen. De andere ging wel gewoon door. Een mondelinge presentatie voor het vak EMCV2 (Etnische, Maatschappelijke en Culturele Vorming). Een hele mond vol. Mijn onderwerp was 'Transition'. Transitie van fossiele brandstoffen naar alternatieve. Ik had me goed voorbereid, voldoende argumenten verzameld en m'n beste kostuum aangetrokken. Ik was er klaar voor. Sommige vinden het overroepen om voor mondelinge examens of presentaties een kostuum aan te trekken, maar ik vind dat gewoon heel leuk. Het examen verliep tamelijk vlot en ook voor dat vak zou ik slagen zonder dat er een tweede zit aan te pas kwam. Nadat die kaap gerond was, kon ik mijn vizier eindelijk volledig richten op de grootste uitdaging van mijn leven: Barcelona! En of ik hier klaar voor was.

Ik vertrok die dag niet alleen naar Barcelona. Lore, mijn toenmalige vriendin, zou me de eerste vier dagen nog vergezellen. Vooraf hadden we een gezellig hostel geboekt, Casa Gracia Barcelona. Nadat we geland waren en onze koffers – mijn koffers – hadden opgehaald, stapten we op de bus richting centrum. Het kriebelde in mijn buik. Rond 19 uur arriveerden we op Plaça de Catalunya. Het vervolg van onze weg richting hostel zouden we al wandelend afleggen. Een evidentie bleek het niet te zijn, al die koffers meezeulend. Een rugzak, een kleine koffer en een stampvolle grote koffer. Ik was immers gepakt en gezakt voor een heel semester. Blijdschap was ons deel toen we uiteindelijk ons hostel vonden en waren ingecheckt. Die

avond zouden we niet veel meer doen. We waagden ons nog wel even naar buiten om de sfeer van de buurt op te snuiven en wat inkopen te doen bij de plaatselijke supermarkt, bevoorrading. Vervolgens nestelden we ons op het bed om er nog een gezellige avond van te maken. Ik had mijn laptop bij en daarop stonden talloze films. We kozen er eentje uit en vleiden ons languit op het bed tegen elkaar aan.

Vrijdagmiddag – 29 januari 2016 – eerste kennismaking met de universiteit. Nadat we 's morgens in de supermarkt een ontbijtje bij elkaar hadden gekocht, werd het stilaan tijd om een eerste keer af te zakken naar mijn toekomstige universiteit. Rond de middag had ik immers een afspraak met de internationale coördinator van Blanquerna – Universitat Ramon Llull, de universiteit waar ik de komende vier maanden les zou volgen. Nadat ik had opgezocht hoe we daar het best geraakten, vertrokken we vanuit ons hostel richting metrolijn L7, halte Gràcia. We namen de L7 tot zijn terminus, Av. Tibibado. Na een massa aan treden te hebben overwonnen, zagen we terug het daglicht en konden we even op adem komen. We sloegen linksaf op de Passeig de Sant Gervasi om honderd meter verderop rechtsaf te slaan naar de Carrer del Císter. In deze straat zou de universiteit zich bevinden. We dachten dat we er bijna waren. Dat was ook zo, ware het niet dat de straat steil omhoog liep. Het werd een pittige beklimming die we al snel in onze benen voelden. Geluk en opluchting overheersten toen we het universiteitsgebouw zagen opdoemen aan de rechterkant. Het oranje gebouw met zijn zes spijlen en ronde dak valt immers nogal redelijk snel op. Lore wachtte

even buiten in het zonnetje toen ik me aanmeldde bij de receptie. Na eventjes te moeten wachten, kwam Idoia Villanueva me ophalen en samen gingen we naar haar bureau. Daar kreeg ik de nodige informatie over de school, een plattegrond van het gebouw, een informatiebundel speciaal voor Erasmusstudenten en tot slot ook mijn lessenroosters. In Barcelona kun je les volgen in de voormiddaggroep (van 8u tot 14u) of in de namiddaggroep (van 15u30 tot 21u30). Idoia was zo vrij geweest enkel de lessenroosters van de voormiddaggroepen af te printen. Ze zei er van uit te gaan dat ik dat wel interessanter zou vinden. Ik gaf haar volkomen gelijk en voelde me meteen al wat meer op mijn plek. Ze wist van aanpakken. Tot slot kreeg ik nog een korte rondleiding doorheen het gebouw. Ik zou er echter niet al te dikwijls komen aangezien hun sportlessen doorgaan op het sportcomplex, wat zich elders bevond. Maar toch was het leuk om doorheen deze universiteit te wandelen. Plots kwamen we in een van de gangen Xavier tegen, docent voetbal. We sloegen een kort praatje en hij zei ernaar uit te kijken me in de les te verwelkomen. Ik had er meteen zin in. Een dik halfuur nadat ik het gebouw was binnengewandeld, stapte ik met een brede grijns het zonnetje en Lore tegemoet. De eerste kennismakingen zaten er op en ik had er ontzettend veel zin in. Ik was er helemaal klaar voor.

Zondagnamiddag – 31 januari 2016 – intrek appartement.

Omdat het definitief vastleggen van mijn Erasmus ontzettend veel voeten in de aarde had, had ik besloten mijn verblijf van te voren vast te leggen. Ik had nood aan wat zekerheid. Na wat rondneuzen op het internet kwam ik

al snel op de site van Uniplaces uit. Een site die er zeer goed en betrouwbaar uitzag. Ik zocht wat doorheen de kamers die via hen werden aangeboden en al snel vond ik een plekje wat me wel aansprak. De ligging, de eerste indrukken en de huurprijs waren alle drie zeer interessant. Al die onzekerheden van de laatste maanden hadden wel wat sporen nagelaten. Het werd hoog tijd deze uit te vagen met zekerheden. In overleg met mijn moeder besloot ik niet veel later deze kamer te huren. Mijn reservatie werd bevestigd en de huur voor de eerste maand werd betaald. Barcelona werd eindelijk echt concreet.

Die dag trok ik met Lore voor het eerst naar mijn verblijfplaats om daar mijn intrede te nemen voor de komende vier maanden. Zonder nervositeit maar met een gezonde dosis zenuwen en nieuwsgierigheid belde ik aan. Ook Lore was benieuwd waar ik terecht zou komen. Ik stelde me via de parlofoon kort voor waarna de deur open sprong. We wandelden de inkomsthal in en namen de lift naar de vierde verdieping. Bij het uitstappen van de lift werd ik door de huisbazin meteen hartelijk ontvangen. Ik volgde haar naar binnen en kreeg een rondleiding doorheen het appartement. Dat bracht wel een kleine verrassing met zich mee. In mijn gedachte ging ik in een appartement wonen met nog een paar andere Erasmusstudenten. Dat bleek echter niet het geval te zijn. Tot mijn verbazing bleek dat ik gewoon mijn kamer zou hebben in het appartement van een Catalaans gezin. De overige kamers werden gewoon bevolkt door de huisbazin/moeder, zoon en dochter.

Dat hoefde allerm minst een probleem te vormen. Ik weet al langer van mezelf dat ik mij zonder al te veel problemen kan aanpassen naargelang de situatie. Ik ben iemand die zich niet te snel ergens iets van aantrekt en die eventuele problemen ook pas aanpakt als ze zich effectief voordoen. Flexibiliteit. Ik laat het allemaal maar gewoon op mij afkomen om er vervolgens het beste van te maken. Deze situatie was daar nog eens een echt voorbeeld van en typeert mijn persoon ook wel. Wat me overigens zeer tevreden stelt. Ik probeer dit kenmerk heden ten dage dan ook meermaals uit te spelen als een echte troef. Dat alles speelde uiteindelijk ook wel in mijn kaarten van hoe ik had gedacht mijn Erasmus te beleven. Ik wou Barcelona, de stad en het leven, gewoon op me laten afkomen en dan wel zien waar en wat het me zou brengen. Had ik toch niet liever in een appartement verbleven met andere Erasmusstudenten? Dat had ook zeker zijn voordelen kunnen hebben, maar als ik er nu op terugkijk hoe mijn periode daar verlopen is, ben ik blij dat ik op die plek en op dat kamertje terecht ben gekomen.

Dat ik mijn intrede kon nemen ten midden van een Catalaans gezin beschouwde ik trouwens als een uitgelezen kans om op deze manier het Catalaanse leven te ervaren. Thuis werd er gewoon Catalaans gesproken. Ik verstond er in het begin geen sikkepit van. Ik had me voor mijn vertrek een beetje geschoold in het Spaans (lees: zeer matig). Maar aangezien Spaans en Catalaans niet altijd goed te vergelijken zijn, schoot ik er daar al niet zo heel veel mee op. Met het verstrijken van de tijd beterde mijn Catalaanse woordgebruik gestaag, zeer gestaag. De Catalaanse lessen

hielpen een beetje, maar al bij al niet in die mate dat ik drie zinnen in een gesprek kon zeggen. De zinnen en woorden die ik wel kon gebruiken, gebruikte ik uiteraard zoveel mogelijk waar ik kon. Ook op de universiteit. Wat nog een grappige anekdote teweeg bracht. Er van uitgaande dat de meeste tot zo goed als iedere inwoner van Barcelona een overtuigd Catalaan is, probeerde ik iedereen te begroeten in het Catalaans. Alsook afscheid te nemen in het Catalaans. Nu bleek dat niet iedereen daar zo mee gediend was. Zo was er Carlos. Tegen hem mocht ik geen Catalaans praten. Hij moest weinig hebben van Catalonië en was zelfs een fervent supporter van Real Madrid, wat me toch een zeldzaamheid leek. Maar blijkbaar waren er nog wel meerdere studenten die dezelfde mening toebedeeld waren.

Met de huisbazin, Marta, verliepen de gesprekken in het Engels met af en toe een woordje Frans en met mondjesmaten enkele woordjes Catalaans. De meest gebruikte woorden waren 'Hola, bon dia' en 'bona nit'. Ik denk dat iedereen wel kan achterhalen wat de betekenis van deze woorden is.

Het appartement was overigens voorzien van alles wat ik nodig had. Vooreerst was er mijn kamer. Een kamer met een bed, een kleerkast, een bijzettafeltje achter mijn bed en een tafel die dienst deed als bureau. Het was voldoende. Het enige spijtige aan deze kamer was dat het raam niet uitgaf op de stad maar enkel op betonnen muren. Het had ook geen deftig gordijn dat al het aanwezige zonlicht tegenhield. Ik ben iemand die het liefst slaapt in een zo donker mogelijke kamer. Na een tijdje had ik hier echter wel

een oplossing op gevonden: elke nacht hing ik een handdoek over het raam om er nog een tweede handdoek met enkele wasknijpers aan vast te hangen. Op deze manier zorgden beide handdoeken toch voor wat extra duisternis en een betere nachtrust. Het raam zorgde er trouwens wel voor dat ik mijn kamer deftig kon verluchten dus het heeft wel degelijk zijn nut bewezen.

Verder was er de gemeenschappelijke badkamer. Een lavabo met spiegel, een bad dat ook dienst deed als douche (waaronder ik helaas niet volledig rechtop kon staan met mijn meter vierennegentig) en een toilet. Ook hier was het nodige aanwezig. Daarnaast hadden we nog de keuken. Het was na enkele weken wel even schrikken toen ik zag dat deze ineens in het roze was geschilderd. Ik mocht er overigens wel gebruik maken van al wat voor handen was. Op uitzondering van de afwasmachine na, dat moest op een speciale manier gebruikt worden en daar zorgden zij wel voor. Vier gasvuren, een oven, een microgolf, een broodrooster, de nodige potten en pannen en een ijskast en diepvriezer. Ik kwam er niets te kort. In de living bracht ik niet zoveel tijd door, daar hield ik me meer afzijdig. Buiten een boekenkast, een salontafel en een tv-meubel met tv stonden er ook nog twee zetels. Zij waren echter besprenkeld met hondenharen en daar had ik het eerlijk gezegd ook niet echt mee. Tot slot was er nog een andere ruimte, buiten de overige slaapkamers, die misschien het best omschreven kan worden als een kruising tussen een terras en een veranda. De ruimte ligt wel degelijk gewoon binnen het appartement, maar de ganse dag staat de zon hierop te schijnen waardoor je het gevoel krijgt dat je je op

een terras of in een veranda bevindt. De ruimte was niet al te groot en meestal net dat tikkeltje te warm dus echt veel tijd werd daar niet doorgebracht. De enige momenten dat ik daar kwam was om mijn was te doen en om het daarna te drogen te hangen. De wasmachine stond daar in een extra berginkje en de droogrekken hingen aan de buitenmuren. Daar de zon er toch ganse dagen schijnt, drogen ontzettend veel mensen in Barcelona op deze manier hun wasgoed. Waarom zou je immers betalen voor een droogkast als je bijna altijd kan beschikken over zon, warmte en geregeld een zeebriesje.

Nadat ik mezelf wat had geïnstalleerd en Lore met de aanwezige huisdieren grondig had kennismemaakt, werd het stillaan tijd om afscheid te nemen. Haar terugvlucht kwam immers akelig dichtbij. We lieten mijn appartement achter ons en trokken opnieuw naar het Plaça de Catalunya om daar de Aerobus te nemen naar de luchthaven. Ik vergezelde Lore tot zover ik kon, helemaal tot aan de douanecontrole. Toen werd het tijd om echt afscheid te nemen. Het viel ons beide niet gemakkelijk, wat wil je ook in zo'n situatie. Voor Lore was het denk ik nog wel wat harder. Zij keerde terug naar België en ik bleef achter in het wonderlijke Barcelona waar de avonturen en verhalen op mij lagen te wachten. Na elkaar ettelijke malen stevig in de armen te zijn gevallen, was het echte afscheid daar. Lore slalomde doorheen de naders tot aan de douanecontrole. Haar spullen en zichzelf werden gecontroleerd en weer was ze een stapje verder van mij verwijderd. Ze draaide zich nog een laatste keer om en we keken elkaar diep in de ogen, zwaaiend en vliegende kusjes gevend. Ik bleef haar volgen

tot zover ik kon, tot ik haar niet meer zag. Met een dubbel gevoel verliet ik de luchthaven en liet me door de Aerobus terug voeren naar het centrum van Barcelona.

Met een traan in mijn oog en pijn in het hart had ik afscheid genomen. Aan de andere kant was er toch ook die inwendige vreugde van eindelijk in Barcelona te zijn. Ik was er zo klaar voor. Nog nooit in mijn leven was ik meer klaar voor iets dan dat ik toen was. Mijn verhaal ging eindelijk geschreven worden, in deze metropool.

Tame Impala zong 'Let It Happen' in mijn oren, een slogan mij op het lijf geschreven voor de komende vier maanden.

Maandagochtend – 1 februari 2016 – eerste schooldag. Na de eerste nacht in mijn nieuwe bedje, moest ik vroeg op om vervolgens om 8u op school te zijn. Niet op de universiteit zelf maar wel op het sportcomplex waar alle sportlessen doorgingen. Dat was voor mij nog even zoeken, ik was er immers nog nooit geweest. De vrijdag voorafgaande aan het weekend was ik wel al op de universiteit geweest omdat ik daar een afspraak had met de internationale coördinator om de nodige dingen te bespreken en te regelen. Daar had ik ook wel een wegbeschrijving gekregen om tot het sportcomplex te geraken. Dus die maandagmorgen stapte ik met veel zin en nieuwsgierigheid naar de metro. Ik wist bij welke metrohalte ik moest afstappen en verder wist ik ongeveer hoe ik moest wandelen. De juiste route had ik echter niet meteen gevonden. Ik was wat verkeerd gewandeld maar uiteindelijk heb ik, op hoop van zege dat hij dezelfde eindbestemming zou hebben als ik, een sportief

ogende jongen gevolgd. Dat bleek ook zo te zijn. Lucky me. De eerste les was handbal, waarvan het eerste uur theorie was. Ik verstond met moeite een vijftal Catalaanse woorden gedurende dat uur. Alle lessen werden op de universiteit namelijk in het Catalaans gegeven. Een van de belangrijkste redenen waarom ik er toch maar voor geopteerd had om voornamelijk sportlessen te volgen.

Het praktijk gedeelte van de eerste les handbal was gewoon een grote wedstrijd, ongeveer tien vs. tien. Er waren vier ploegen, twee ploegen die speelden en twee ploegen aan de kant. De ploeg die scoorde mocht blijven staan, waarna het andere team gewisseld werd door de ploeg die het langst langs de kant stond te wachten. Echt handbal was het verre van te noemen want we moesten spelen met mandekking en iedereen liep maar door elkaar. De bal werd meestal gewoon van achter naar voor gegooid om dan te proberen er iets van te maken. Maar het was een goede en leuke manier om de eerste les in te zetten en de eerste contacten te leggen met de lokale studenten. En ik heb in die les toch een paar doelpunten kunnen maken. Wat ikzelf ook wel prettig vond. Op die manier kon ik toch ook al wat naam voor mezelf maken.

De overige lessen verliepen ook allemaal vlot. Alleen was het wel wennen om de hele tijd dat Catalaans te aanhoren. Enkele weken later was ik het al zo gewoon dat ik de basis door had en delen van de door de docenten gegeven instructies kon oppikken. Op het einde vonden de lokale studenten het nog steeds nodig om het me allemaal in het Engels te komen vertellen, voor mij was dat gewoon telkens

even een bevestiging van het feit dat ik alles al goed had verstaan. Maar op deze manier stelde ik hen nog wel in staat hun Engels te oefenen en bij te schaven. Ook taalkundig bleek die flexibiliteit aanwezig te zijn en al snel pikte ik de nodige dingen op om op korte termijn me toch al heel wat zaken, woorden en zinnen eigen te maken.

Een kort overzicht van hoe een typische lesweek er voor mij uitzag:

*Maandag: basketbal van 8 uur tot half 11 en rugby van half 11 tot 13 uur. In de namiddag had ik nog Catalaanse les met enkele andere Erasmusstudenten, dat tussen 14 uur en half 4 (op maandag én vrijdag).

*Dinsdag: volleybal van half 9 tot 11 uur en tennis van 11 uur tot half 2.

*Woensdag: voetbal van 8 uur tot half 10 en handbal van half 10 tot 11 uur. Daarna volgden tot 13 uur nog de theorielessen van beide sporten. Het is namelijk zo dat ik van elke sport zowel praktisch (anderhalf uur) als theorie (een uur) had.

*Donderdag was mijn vrije dag en op vrijdag had ik enkel nog Catalaanse les in de namiddag.

Opgeteld kwam ik zo aan 18 uur les per week, waarvan ik er op woensdagmiddag al 16,5 uur had opzitten. Slecht kon ik dat niet echt noemen. Wat het na verloop van tijd nog beter maakte, was het feit dat ik van die theoretische lessen amper iets begreep en na overleg met de betrokken docenten besloot om die te laten vallen. Die docenten hadden ondertussen ook al wel door dat ik geen sportleek

was, dat ik wel wat in mijn mars had en dat ik de regels en technieken wel onder de knie had. Als alternatief zou ik op het einde van het semester voor elke sportdiscipline enkele sessievoorbereidingen moeten maken. Dat compenseerde dan het niet volgen van de theoretische lessen alsook het niet moeten maken van de theoretische examens. Ook dat vond ik nog niet zo slecht. Volleybal vormde wel een uitzondering. Voor deze docent diende ik wel het theoretische examen af te leggen alsook enkele groepsopdrachten met de lokale studenten. Dat vormde geen probleem en werd zonder tegenstribbelen gedaan.

Als ik de rekensom dan even aanpaste, kwam ik uit op 12 uur te volgen lessen. Waarvan 9 uur sporten. Waarvan 4,5 uur buiten in het zonnige Barcelona. Ik kon niet anders zeggen dan dat ik me wel op mijn plek voelde.

Woensdagmiddag – 3 februari 2016 – dag die de rest van mijn verblijf mee zou tekenen. Na de lessen, op weg naar de metro, werd ik plots vergezeld door Eva. Aan Eva zou ik achteraf nog ontzettend veel te danken hebben. Eva was een goedlachse dame en een echte voortrekker van de groep. Altijd begaan om iedereen. Het verbaasde me later dan ook niet om te zien hoe geliefd Eva was. Een spontane persoonlijkheid met het hart op de juiste plaats die niets liever deed dan plezier maken en uit de bol gaan. Op en top genieten van het leven, zonder zorgen of te veel bij de dingen te blijven stilstaan. In dat laatste opzicht leek ze wel een tegenpool van mij. En net daarom had ik haar graag. Doorheen de maanden lukte het mede dankzij haar om meer los te komen, gewoon te genieten van de dingen die

op me afkwamen en reikhalzend uit te kijken naar wat er me nog allemaal te wachten zou staan. Ik keek op naar hoe zij in het leven stond en ik probeerde er een voorbeeld aan te nemen.

Het was zij met wie de eerste echte contacten gelegd werden. Nummers werden uitgewisseld en ze voegde me toe aan de WhatsApp-groep van de studenten. Wat soms wel een overrompeling werd als ik weer eens zag dat ik een honderdtal berichten had om door te scrollen. Soms in het Spaans, meestal in het Catalaans. In het begin kostte het me al moeite om te achterhalen in welke taal het net was. Gelukkig kon ik ze al redelijk snel deftig onderscheiden, zowel op visueel als auditief vlak. Voorts werd er die woensdagmiddag nog afgesproken om 's anderendaags, nog steeds begin februari, te gaan beachvolleyballen. Beachvolleyballen, begin februari, korte broek, T-shirt, stralende zon. Ik wist dat ik op een niet-onaardige plek was terechtgekomen.

Donderdagavond – 4 februari 2016 – eerste Belgische weerzien. In de namiddag ging ik met Eva en nog enkele medestudenten beachvolleyballen. De zon scheen dus iedereen was uitgedost in een short en een T-shirt of een topje. Ik was toen al ontzettend dankbaar dat ik me daar met hen stond te amuseren. Ik voelde me meteen goed bij Eva en de rest, het klikte meteen. Daar had ik echt geluk mee, dat ik in het begin iemand tegenkwam die me mee op sleeptouw zou nemen. Eva zou die rol met verve vervullen.

's Avonds ben ik nog wat gaan eten met een van mijn beste vriendinnen uit België: Eliah. Een topmeid, die super toevallig een tripje naar Barcelona had geboekt net in de periode dat ik hier ook ging zijn. Haar trip lag zelfs al vast voordat mijn Erasmusrompslomp eindelijk geregeld was. Die rompslop wordt later nog verder toegelicht, je zal wel merken wanneer. Het was hoe dan ook grappig om elkaar nog eens terug te zien en dat net in Barcelona. Ik ken Eliah al geruime tijd, sinds het eerste middelbaar op het Klein Seminarie te Hoogstraten. Meteen klikte het tussen ons en sindsdien is het niet meer anders geweest. We weten beide perfect wat we aan elkaar hebben en als we elkaar zien of horen is het altijd weer even plezant. Soms duurt het wel eens wat langer vooraleer we elkaar eens terug zien, maar dat is nooit te merken. Altijd weer is het precies alsof we elkaar even geleden nog gezien hebben. Zo vanzelfsprekend verliepen onze gesprekken.

Elijah stuurde me de gegevens door van het appartement waarin zij verbleef met nog twee vriendinnen van haar. Nadat we klaar waren met volleyballen had ik afscheid genomen van Eva en de rest. Nog snel liep ik even langs mijn appartement om me op te frissen en klaar te maken voor de avond. Ik wandelde naar metrohalte Diagonal om daar de groene lijn – L3 – te nemen naar halte Liceu, waarna ik uitkwam op La Rambla. Met Google Maps in de hand, oriënteerde ik mij naar de door Eliah doorgestuurde locatie. Toen ik het appartementsgebouw had gevonden, belde ik aan en wachtte beneden tot ik Eliah zag verschijnen. Zoals altijd was het een hartelijk weerzien. We knuffelden elkaar stevig en babbelden snel wat bij. We namen de lift naar

boven en vervoegden ons bij haar vriendinnen. Ik maakte snel kennis met hen en samen trokken we er op uit. Plaats van bestemming: Placa Reial.

Nog steeds liepen er promoboys van Rossini over het plein. Het volgende tafereel had zich reeds voorgedaan toen ik daar met Lore een hapje was gaan eten. Ook toen weer had ik de keuze reeds gemaakt dat we daar zouden eten. Toen ik hen dus herkende, besloten we het spelletje mee te spelen en te doen alsof we super hard aan het twijfelen waren waar we zouden gaan eten. Een van hen kreeg onze levendige discussie in het oog en stapte zelfverzekerd op ons af, zijn flyers in de hand. Al snel overtuigde hij ons helemaal, wat dus absoluut niet moeilijk was. We bleven het goed spelen zodat ook hij met een voldaan gevoel ons enkele flyers kon overhandigen. 'Mission accomplished' en enkele minuten later zaten wij met z'n vieren te genieten op het terras van Rossini met een glaasje cava in de hand.

Voor de verandering besloot ik deze keer eens paella te bestellen. Samen met Eliah bestelde ik een grote pan die we ons getweetjes zouden laten smaken. Eliah haar vriendinnen besloten om samen enkele tapas te bestellen. Ondanks dat het nog maar begin februari was, was het aangenaam vertoeven daar op het terras op Plaça Reial. Nadat we onze buiken voortreffelijk rond hadden gegeten, bestelden we nog een laatste rondje om af te sluiten. De sfeer was gezellig en verhalen werden lustig met elkaar gedeeld. We besloten nog even hogerop te gaan. Ik zei de dames dat ik wel een discotheek kende die niet zover van mijn appartement lag, ik zou mijn weg er naartoe wel

vinden ondanks dat ik er nog nooit geweest was. Wij dus op pad, richting de discotheek genaamd Otto Zutz.

Een uurtje later doolden we nog steeds rond door de straten van Barcelona en had mijn gsm me in de steek gelaten. Ik wist dat we vlakbij waren, maar we slaagden er toch niet in de discotheek te vinden. Helaas, maar niet getreurd. We begaven ons terug richting Barri Gòtic, de wijk waarin hun appartement gelegen was, en zochten daar nog een gezellig plekje om nog iets te gaan drinken. Al snel vonden we iets wat er wel authentiek en gezellig uitzag. We zochten en vonden een plekje aan de toeg en lieten ons bedienen. Enkele rondjes later viel het nachtelijke doek over Barcelona en ondanks dat we toch maar niet uitgepraat raakten, besloten we ons avondje uit stilaan af te ronden. We betaalden onze rekening en lieten ons nog even verder dwalen doorheen de nauwe, mysterieuze steegjes van Barri Gòtic. Omdat het ondertussen al aan de late kant was, stelde Eliah voor dat ik gewoon bij hen op het appartement bleef slapen. Zij had nog wel een plekje op haar kamer. Op het appartement van de dames aangekomen, besloten Eliah en ik nog even een plekje te zoeken op het terras en nog even wat verder te babbelen. De korte tijd die we toen nog samen hadden, konden we maar beter goed gebruiken. Het werd een mooie afsluiter van een gezellige avond. Buiten was het pikkedonker en daalde de temperatuur toch wel merkbaar. In het holst van de nacht zeiden we de dag vaarwel en kropen we onder de wol.

Toen we 's ochtends opstonden, na even wat te hebben uitgeslapen, waren Eliah haar vriendinnen reeds gaan joggen en naar de markt geweest. De tafel hielpen we nog snel mee dekken op het terras en enkele momenten later zaten we daar met z'n vieren in het ochtendzonnetje te genieten van een Barcelonees ontbijt. Een dag kon op slechtere manieren beginnen.

Het werd stilaan tijd om weer afscheid te nemen. Ik bedankte hen alle drie uitvoerig voor het gezellig avondje uit, het heerlijk ontbijt en zei reeds gedag tegen Eliah haar vriendinnen. Eliah wandelde nog even met me mee naar buiten en vooraleer we echt afscheid van elkaar namen, wandelden we nog snel even La Rambla over, het hart van Mercat de la Boqueria in. We kuierden nog even door en tussen de verschillende en altijd weer even kleurrijke kraampjes. Voor de ingang van de markt namen we nog even de tijd om een mooie selfie te nemen en toen namen we afscheid. We namen elkaar nog eens goed in de armen met de hoop en de belofte elkaar na mijn terugkomst weer zo snel mogelijk te zien.

Zaterdagavond – 6 februari 2016 – eerste feestje in Barcelona. Ik was uitgenodigd door Eva om bij haar wat te komen drinken en daarna samen naar een discotheek te gaan om wat te feesten. De discotheek in kwestie heette Salamander. Het werd een hele ervaring. Amusant ook omdat ik daar met Eva op haar appartement tussen een hoop vrienden van haar zat die voornamelijk Spaans met elkaar spraken. En het Spaans had ik nog niet voldoende onder de knie om hele conversaties te kunnen volgen, laat

staan om mee te kunnen praten. Ik probeerde de gesprekken wel te volgen om Spaanse woorden op te pikken en zo toch al wat bij te leren. Maar voornamelijk was ik gewoon aan het genieten van het feit dat ik tussen een hoop Spanjaarden zat, luisterend naar hun verhalen, waarvan ik maar een beetje begreep, terwijl ik een lekker biertje aan het drinken was.

Sprak ook hier weer die flexibiliteit? Of speelde hier gewoon het feit dat ik er zeer goed in slaagde me nergens iets van aan te trekken, me nergens zorgen of druk in te maken en me bij niet te veel dingen vragen te stellen n et omdat ik in Barcelona zat? Feit is wel dat ik van die avond genoten had. Voornamelijk omwille van de volgende gedachte: ik zat daar, in Barcelona, omgeven door Spaanssprekende mensen die ik eigenlijk niet kende, luisterend naar Spaanse gesprekken die ik niet verstond en dat alles met een ‘big smile’ op mijn gezicht. En ik genoot ervan, ik voelde me thuis.

Ik was een blanco blad. Niemand kende me echt, niemand oordeelde. En toch voelde ik aanvaarding en appreciatie  en hoefde ik nergens bij stil te staan, me nergens druk om te maken. Het waren momenten zoals deze waar ik naar op zoek was. Ik voelde me op mijn gemak en ik voelde me gewoon sinds lange tijd nog eens mezelf. Los van de wereld, gewoon ik. Gewoon zijn. Dat het een geslaagde avond was, is een terechte conclusie die getrokken kon worden.

Oh ja, het feestje op zich was ook wel de moeite. Als je buiten stond aan te schuiven en je keek naar de discotheek,

had het buitenaanzicht de uitstraling van een oud fabrieksgebouw. Een uitstraling die mijn interesse wist aan te wakkeren. kwam je binnen dan keek je recht op de toog – altijd interessant –, zag je links het podium voor de DJ en de dansvloer en vond je rechts de trappen naar het sanitair. Bekeek je een foto van de zaal, het podium en de toog dan zou je kunnen denken dat het hier ging om een typisch Vlaamse parochiezaal. Misschien was dat wat kort door de bocht en verdiende Salamander wel wat meer krediet. Uiteraard oogde het zo niet als je er binnenwandelde op een zaterdagavond, waarbij de discotheek straalde in volle glorie. Overgoten en overladen door de nodige lichteffecten en bonkende beats. Salamander gaf dan wel niet de indruk zo groot te zijn, toch konden er een achthonderdtal feestvierders binnen. En die avond waren wij er daar enkele van. Het was voor mij wel even wennen aan de muziek, maar toen kapitein alcohol de bovenhand nam ging het alleen maar crescendo en werd er naar hartenlust gefeest en gedanst ten midden van de Spaanse macho's en chicas.

De volgende dag, zondag 7 februari, ben ik met Eva en wat van haar vrienden nog een hapje gaan eten bij Montaditos. Een keten van restaurantjes waar je de keuze had uit wel honderd verschillende kleine broodjes. Elk broodje kostte 1€, dus je kon voluit een gevarieerde waaier aan broodjes bestellen. Het werd een gezellige afsluiter van een boeiende eerste week. Een eerste week, die smaakte naar meer. Naar veel meer.

Donderdagavond – 11 februari 2016 – Feestavond. Ik had weeral prijs. Weer feesten met Eva en haar vrienden. Ook

die keer trokken we naar Salamander nadat we bij Eva thuis iets hadden gedronken. Het was deze avond dat ik Carlos voor de eerste keer ontmoette. De anti-Catalaanse kerel, als het ware. Ook Gérard leerde ik hier kennen. Beide zaten bij ons op school maar wel in de groep van Eva, niet in de mijne.

Aan Blanquerna, mijn universiteit, was het zo dat je ofwel les volgde in de voormiddaggroep of in de namiddaggroep. De voormiddaggroep had of kon les hebben tussen 8 en 14 uur. De namiddaggroep echter, had of kon les hebben tussen half 4 en half 10. Toen ik die afspraak had met de Internationale Coördinator had zij de lessenroosters van de voormiddaggroepen afgedrukt voor mij, waarvoor ik haar dankte want het was evident dat ik ervoor zou opteren om met hen les te volgen. Op die manier had ik elke dag nog de hele namiddag om te doen wat ik wou doen. Als ik daarentegen elke voormiddag vrij had, maar in de namiddag wel nog naar de les moest, kon ik toch nooit zo genieten van m'n vrije tijd omdat ik zou weten dat ik daarna nog tot 's avonds les moest gaan volgen. En ik zei voormiddaggroepén omdat ik dus les volgde in zowel het eerste als in het tweede jaar. Merkwaardig vond ik het ook wel dat de namiddaggroep compleet andere docenten had dan de voormiddaggroep. Je moest dus maar geluk moeten hebben van wie je welk vak kreeg en op welke manier hij of zij dat aanbracht. Goed, ik dus altijd les met de voormiddaggroep. Deze groep werd dan nog eens onderverdeeld in twee groepen, gewoon alfabetisch. Dat zorgde ervoor dat ik geen les had samen met Eva. Wat het net des te opmerkelijker maakt dat zij die eerste week toch spontaan op me afkwam

om kennis te maken en gegevens uit te wisselen. Wat heb ik toch heel wat te danken aan haar. Nog steeds.

Deze keer kon het feestgedruis dus losbarsten op een donderdag omdat men in Barcelona op 12 februari de naamdag van de beschermheilige Santa Eulàlia viert. Daardoor hadden wij een verlengd weekend.

De legende omtrent Eulàlia gaat als volgt. Op haar dertiende, we bevinden ons in de vierde eeuw, rebelleerde de welbespraakte Eulàlia tegen het christendom en zijn onrechtvaardige religieuze vervolgingen. Barcelona was toen onderdeel van het Romeinse Rijk en had een zekere Dacian als gouverneur. En het was die toenmalige gouverneur die haar gevangen nam en deed lijden onder dertien wrede martelingen, hetzelfde aantal als haar levensjaren op dat moment. Enkele van die wrede martelingen waren onder andere dat ze geslagen werd, ze werd gebrandmerkt met roodhete ijzers, met kokende olie overgoten, haar borsten werden verbrand en bovenop dat alles werd ze nog eens in een vat vol glas en spijkers gegooid en in datzelfde vat vervolgens van een helling gerold. Die bewuste helling staat tegenwoordig bekend als de Baixada de Santa Eulàlia en bevindt zich in Barri Gòtic. Tot slot werd ze nog naakt gekruisigd ook, wat een heuse schande was. Volgens de legende vond er toen een wonder plaats. Sommige beweerden dat haar haar plots begon te groeien tot haar borsten en geslacht bedekt waren. Anderen zeggen dat het plotseling begon te sneeuwen en dat haar lichaam door deze sneeuwvlokken bedekt en beschermd werd tegen de ontuchtige blikken van de burgers.

Honderden jaren later, in het jaar 877, werden de resten van een lichaam gevonden in de kerk van Santa Maria de las Arenas. Deze resten bleken de resten van de heilige Eulàlia te zijn en werden vervolgens in 878 in processie overgebracht naar de basiliek die vele jaren later de kathedraal zou worden die wij nu kennen. Ook tijdens deze verhuizing gebeurden, hoe kan het ook anders, een paar wonderen. De kist van de heilige Eulàlia werd zwaarder en zwaarder naarmate men dichterbij de poorten van de stad kwam. Op het huidige Plaça de l'Àngel, werd de kist niet meer te houden en op dat moment verscheen een engel die met zijn vinger een van de monniken aanwees die de kist droeg. Deze monnik viel op zijn knieën en biechtte op dat hij een teen van de heilige uit de kist als een heilig relikwie bij zich had gehouden. Om te zien of de teen wel echt van de heilige was, beval de bisschop de teen te verbranden. Ondanks de kracht van het vuur bleef deze ongedeerd en werd de heilige oorsprong nog maar eens bevestigd. De teen werd op de juiste plaats neergelegd en de kist kon zonder probleem worden opgetild en de processie hervatte zijn tocht tot aan de kathedraal.

Door het plaatsvinden van al deze wonderen, werd Eulàlia heilig verklaard en tot patroonheilige van Barcelona genoemd.

Zulke legendes, wie houdt er af en toe eens niet van?

Zondagnamiddag – 14 februari 2016 – Pen en papier. Zoals eerder vermeld, deelde ik een paar weken voordat ik naar Barcelona vertrok een van mijn plannen/doelen met mijn

moeder. Al geruime tijd had ik me voorgenomen om in Barcelona wat te gaan schrijven. Het plan was als volgt: me geregeld gewoon ergens op een bankje in het zonnetje zetten op een plek waar wel wat passage is. Wat ik juist zou gaan schrijven wist ik niet, ik zou me gewoon laten leiden door het moment. Ik zou wel zien wat er in me opkwam, waar ik aan begon te denken, wat me bezig hield. Op een bepaald moment deelde ik dat dus met mijn moeder. Ze begon bijna te glunderen toen ik mijn plan uit de doeken deed. Haar reactie was meteen dat zoiets echt wel iets voor mij is. Mijn opstellen en andere schrijfwerken voor school vond zij vroeger ook altijd wel goed. Ze zei me dat ik er wel aanleg voor had, meer als zijzelf vreesde ze. Ze vertelde me dat ze enige tijd geleden voor zichzelf eens een schriftje had gekocht om wat in te schrijven. Dat was iets wat ze graag zou doen, maar ze was zover nog niet gekomen. Wel schreef ze vroeger overigens regelmatig gedichten in haar dichtbundel. Maar toen ze dus over dat schriftje dat ze had gekocht aan het vertellen was, liep ze plotseling naar haar kamer. Even later kwam ze terug de keuken binnen, daar vonden de meeste van onze echte gesprekken overigens plaats, mét dat schriftje. Bijna plechtig overhandigde ze het aan mij. Ze zei dat ik het beter zou kunnen gebruiken dan haar. Dat deed me wel iets. Ik vond dat een mooi gebaar.

Ondertussen was ik toen een dikke twee weken in Barcelona en vond ik het wel eens tijd om mijn eerste woorden in dat befaamde schriftje neer te schrijven. Ik nam de bus naar het Parc de la Ciutadella. Dat park kende ik reeds na de vorige keer dat ik in Barcelona was geweest. Dat was ondertussen een drietal jaar geleden, maar de